

Колискова для Софійки

Ніна Фіалко

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Ніна Фіалко
колискова для софійки
Роман

Складно пояснити, чому в нашій країні ніхто не намагається порушувати питання про заборону сурогатного материнства. Натомість широко рекламується обґрунтування деяких діячів української науки, що це не що інше, як розвиток передових технологій та зростання свідомості сучасного суспільства. Шкода, що мало тих, хто пояснює аморальність багатьох людей, яка може обернутися для українців національною катастрофою. Хтось же має почати пояснювати людям, що, народжуючи та продаючи дітей, ми формуємо негативний образ нашої держави, яка стала «Меккою сурогатного материнства».

На живих прикладах своїх чотирьох героїнь авторка намагається показати позитивні та негативні сторони сурогатного материнства. Події відбуваються в наш час. Роман захоплює з першої сторінки, читається легко та спонукає до багатьох роздумів і запитань...

Непередбачувана подорож

І з причиненого вікна повіяло вранішньою прохолодою. Поміж поодинокі хмаринки пробивалися перші промені весняного сонця, віщуючи погожий день. Жінка солодко потягнулася на ліжку, але не поспішала вставати. Благополучно звільнившись від «обов'язку», тепер мала можливість ще кілька днів під наглядом лікарів відпочити. Про клієнтів цієї установи, в якій вона перебувала, дбають краще, ніж про власних дітей... «Не туди думки свої спрямовую, — схаменулася вона. — Поживу мрією, котра, як вільна птаха, лине туди, де найменше шансів для її здійснення». А раптом! Хто не ризикує, той не смакує шампанським. Скільки разів уже обпікалася на тому, коли ризик не виправдовував сподівань, але вірила, що хоч раз у житті має поталанити.

Від суперечливих думок розпирало голову. Сьогодні Соня почувалася вільною і була задоволена собою. Трішки терпіння — і можна буде перегорнути ще одну сторінку свого грішного життя. Чому грішного? Хіба вона когось вбила чи обікрала? Ні! Вона подарувала щастя іншим людям. Це по-християнськи робити когось щасливим! Чекала, коли і їй доля всміхнеться...

Важко дати точне визначення цьому почуттю, бо людині до повного щастя завжди чогось не вистачає. В одних є гроші, гарна робота, маєтки, а не чути в домі дитячого сміху — і вже мало не катастрофа. В інших — діточок, як на небі зірочок, а в родині смуток, бо ледве зводять кінці з кінцями. Ще людство не придумало, яким чином урівноважити ці дві проблеми, щоб у світі ставало більше щасливих людей.

Як не дивно, але в багатьох родинх до інших додалася проблема народжуваності. На початку двадцять першого століття мрія народити «свою» дитину, виношену в жінці-інкубаторі, для бездітної пари стала реальністю. В деяких країнах законодавці досі ламають списи — ухвалювати закон про сурогатне материнство чи ні? Противником прихованої «торгівлі людьми» виступає не тільки церква... В Україні останнім часом права та обов'язки людей настільки нівельовані, що стирається червона лінія, через яку переступати не можна. Правильні вчинки ті, які не заборонені законом. Українські законодавці своєю «невтомною працею» залишили стільки вигідних для чорного бізнесу лазівок у старих законах, що при нинішньому «гуманному» правосудді ми і стали єдиною країною, де на законних підставах одні заробляють чималі кошти, а інші щасливими повертаються з дітьми додому.

Чи переймалася світовими проблемами жінка, яка після дев'ятимісячної важкої роботи нарешті звільнилась від плоду і почувалася вільною? Їй сьогодні не давала спокою лише одна думка: потрібно попередити маму, що повернеться не раніше, ніж

через тиждень чи два... Навіть подрузі завчасу не хвалилася, скільки заробила грошей цього разу, бо обіцяне, згідно з угодою, мали виплатити тільки сьогодні. Не любила невизначеності, а особливо прив'язки свого життя до чужих рішень. Колись гадала, що своєю долею вона сама керує, а нещодавно зрозуміла: наважившись взяти участь у програмі сурогатного материнства, стала залежною від багатьох чинників.

Учора оглядав лікар. Він сказав, що тепер найбільша її проблема як породіллі — якнайшвидше припинити лактацію молока в грудях. І тицьнув пачку відповідних ліків, вважаючи, що його місію завершено. Проте Альбіна — завідувачка клініки — за тиждень до пологів запропонувала Соні: якщо та, народивши, не поспішатиме зупиняти лактацію й на кілька днів збереже молоко в грудях, то матиме додатковий заробіток.

Щасливим біологічним батькам, яким вона народила двох дітей, не терпілося зі своїм скарбом якомога швидше потрапити додому. Вони розуміли, що благополучно переправити лайнером через океан малюків без грудного молока буде досить складно. Політ тривалий, а новоспечені батьки без елементарних навиків догляду за малими дітьми були не впевнені, що впораються з ними. Біологічна мама (жінка середніх літ із жовтуватим обличчям і синцями навколо очей), вперше пригорнувши тепленькі тільця до серця, відчула приплив материнських почуттів і ладна була небо для них прихилити. Іноземку вже не цікавили ні здоров'я жінки, яка цим крихіткам дала життя, ні додаткові витрати на її переліт. Радість переповнювала її єство, і здавалося, що на шляху до щастя жодних перешкод не буде.

Подружжя майже місяць перебувало в Україні, тож прагнуло якнайшвидше повернутися на батьківщину. Документи на законне право володіння дітьми мали вже на руках. Затримка виникла з отриманням візи на тимчасовий виїзд сурогатної матері. Благодатна

українська земля! За гроші тут можна залагодити питання будь-якої складності! Отримати біометричний паспорт і візу — дрібнички у порівнянні з іншими.

Груди породіллі аж розпирало від молока, тож Соня заходилася його зціджувати, щоб не завдати своєму здоров'ю непоправної шкоди. Примостившись біля умивальника, вона почала ретельно розминати груди. За цією процедурою жінку й застала Альбіна.

— Привіт, Соню! Приємно працювати з дисциплінованими людьми!

— Ще було б добре, якби і я такої думки була про вас, — не підводячи голови й не припиняючи роботи, дорікнула та.

— Не збурюй хвилі, бо я ось принесла гроші. Можеш перерахувати, — поблажливо мовила Альбіна й поклала на тумбочку пачку купюр.

Соня заховала груди в пазуху й жадібно вхопила пакунок. Попередня робота навчила її швидко вправлятися ще й не з такою сумою грошей, тож за хвилю гроші було пораховано.

— Згідно з угодою тут мало бути більше, — невдоволено зауважила породілля, з презирством глянувши на свою добродійку та винуватицю різних непорозумінь.

— Райське життя в цьому маєтку угодою не прописане, але ж і не я його маю оплачувати! — вибухнула Альбіна й відійшла на безпечну відстань. Не була впевнена, що в клієнтки не погіршився психологічний стан і вона не кинеється на неї.

— А за додаткову роботу хто платитиме? Чи ви гадаєте, що я даремно оце себе мордую? — спитала Соня, скривившись від кольки в грудях.

— Частину я сплачу, а решту отримаєш від Альберта після приземлення в аеропорту.

Альбіна не хотіла псувати стосунків із клієнткою, бо та хоч і жадібна до грошей, але поступлива, тож, може, ще доведеться

зустрітись. Адже таких фірм-інкубаторів мала чимало, тому шкода було втрачати перевіреного клієнта. Поспішила повідомити, що вже є паспорт і необхідні документи для виїзду. Порадила не всі гроші класти в банк, бо в чужій країні всяке може трапитися, тому на дріб'язкові витрати завжди бажано мати готівку.

— Ти англійську мову хоч трохи знаєш? — поцікавилася Альбіна.

— Ага. Лише шкільну програму. Між іншим, Альберт обіцяв відправити мене додому найближчим рейсом, то навіщо звідси брати гроші, якщо він там мені повинен виплатити залишок домовленої суми? — не погоджувалася жінка, знаючи, що в дорозі гроші також небезпечно мати.

— Сподіваюся, що він людина порядна і вчинить так, як обіцяє. Та все ж дорога далека, навіть дуже далека... Не нарікай потім, що тебе не попередили... — мовила Альбіна, маючи на думці свої переконання, напевне, з чийогось досвіду.

— Хочу, щоб уже все скінчилося. Скучила за сином і набридло всіх обманювати... То коли летимо? — перепитала Соня.

— Сьогодні завершуй справу з грішми, бо, за моїми передчуттями, це станеться завтра. Літак близько десятої години, а ще ж треба доїхати до Борисполя і вчасно зареєструватися. Не гайнуй часу! — перейшла на командирський тон Альбіна й попрямувала до виходу. — І зателефонуй, коли повернешся! — попросила, зачиняючи двері.

Залишившись наодинці зі своїми думками, Соня з подвійною знятністю почала зіджувати груди та розмірковувати, що необхідно зробити перед відльотом: покласти на карточку гроші, зателефонувати подрузі й навідатися до орендованої кімнати. Думки вихором кружляли навколо помешкання — у ньому було чимало добротних речей, що могли зникнути, якщо вона вчасно не повернеться.

Майже дві неповні пачки доларових купюр, отримані сьогодні, чомусь не збурювали кров так, як це відбувалося першого разу. В душі жевріла надія, що ось тепер вона таки побачить дітей, яких виносила. Минулого разу навіть не показали, і вона досі шкодувала, що не наважилася без дозволу зайти до дитячої палати і не спробувала відшукати своє. Чи відчуло б серце рідну кровинку? Адже ту маленьку людину, яку вона народила, гріє її кров. І навіть аргументи палких прихильників сурогатного материнства, що то лише один зі способів продовжити чийсь рід, Соню не переконували. Вона розуміла: це теперішній різновид бізнесу, який важко оподаткувати. Вважала себе сучасною і без комплексів, тому скористалася моментом і завдяки участі в програмі сурогатного материнства вилізла із соціального болота, яке держава протягом багатьох років культивує. Жінка не переймалася тонкими матеріями всесвіту і не довіряла медикам. Не вміла щось комусь доводити, але мала тверде переконання, що природа з кров'ю жінки-інкубатора перенесе немовляті не тільки генетичні захворювання, а й її риси характеру. Лікарі не відкидають цієї гіпотези, тому й ретельно збирають інформацію про предків клієнтки. Та чи все в бізнесі відбувається чесно і чи всі кажуть правду? Зрештою, в родині Соні ніхто не розповідав про хвороби прародичів. Добре, що хоч просто часом згадували про діда з бабою...

Завтра вона побачить своїх немовлят! Серце завмирало від однієї думки. А інша ніби молотком була у скроні: «Навіщо це тобі? Відмовся, поки не пізно. Заробила гроші й тікай подалі звідси!». Неправду кажуть, коли стверджують, що можна дев'ять місяців носити під серцем дитя, а потім забути його. Якщо вже жінка народила, то принаймні хоче бути впевненою, що немовля потрапить до надійних людей. Вірила в його щасливе майбутнє, бо ж, судячи з витрат лише на утримання сурогатної матері та послуги клініки, біологічні батьки — успішні та заможні люди. Можуть

дітям дати те, чого вона не змогла своєму синові. «Я малят лише побачу й допоможу батькам благополучно привезти їх до постійного місця проживання», — подумки переконувала себе Соня.

Після напруженого дня, завершивши термінові справи, вона зателефонувала подрузі й повідомила, що завтра вилітає до Сполучених Штатів.

— Таки не передумала? — спитала подруга.

— Це не на довго... Але якщо за тиждень не повернусь, зайди до моєї кімнати. Ключі залишила у вахтерки гуртожитку.

— Хай щастить!

Пізно ввечері Соня з речами першої необхідності повернулася до останнього притулку. Молоко прибувало швидше, ніж вона встигала його зціджувати. Щоб зменшити незручності в дорозі, випила подвійну порцію ліків для припинення лактації і лягла відпочити. Думки роєм обсіли голову, пропонуючи ідею за ідеєю...

Вранці срібляста «тойота» зупинилась біля воріт котеджу, і Соня з невеликою спортивною сумкою покинула затишне місце, пригріте за останній місяць. Щоб самій мати такий райський куточок, довелось би щорічно народжувати до кінця життя... Обвела поглядом будинок з надією, що більше ніколи в нього не зайде. Помахом руки привіталась з Альбіною, що сиділа за кермом, і встиглась на задньому сидінні.

— Чому без настрою? Все йде за планом, — підбадьорила вона.

— За чийм планом?

— Не хвилюйся ти так! Тобі, може, й не доведеться нічого робити. Діти якийсь час спатимуть, а потім погодуєш зо два рази. Намагайся не дивитися на них, щоб потім не снилися, — повчала Альбіна.

— Ви хоч раз були на моєму місці? — несподівано запитала Соня. — Може, ніколи більше не побачимося, то назвіть своє

справжнє ім'я.

— Навіщо це тобі? Мене і твоє не цікавило, поки не довелося закордонний паспорт виробляти, — з ноткою невдоволення мовила жінка. Хотіла ще щось різке у відповідь кинути, але завбачливість та обережність переважили. — Якщо знадобляться ще гроші — приходь! Будемо співпрацювати.

Альбіна здогадувалась, що Соні зараз більше психолог знадобився б, а не довгий переліт через океан. «Ще трохи — і здихаюся цієї проблеми», — заспокоювала вона себе, заїжджаючи на автостоянку біля аеропорту, а коли біля авто їх зустрів американський клієнт, просвітліла обличчям і почала виявляти фальшиву радість.

Альберт зміряв поглядом Соню й усміхнувся. Попри недавні пологи і тимчасові пігментні плями на обличчі, жінка виглядала привабливо. Щоб приховати втому й відсутність природного рум'янцю, вона не пошкодувала косметики на своє обличчя. А нове стильне вбрання окреслило принадли пишні форми статури, особливо грудей. Соня добре знала, що подобається чоловікам, тож здогадалася, про що міг мріяти Альберт...

Потиснувши обом руки, Альбіна попрощалась і поспішила до свого авто.

Соня йшла поруч з цим чоловіком і вперше шкодувала, що досі не надавала значення вивченню англійської мови. Він також, мабуть, про це думав, бо запитав ламаною російською: «Ви англійською розмовляєте?». Але вона розчаровано похитала головою.

Коли вони підійшли до дружини Альберта, та навіть не представилась. Лише зміряла поглядом Соню, намагаючись витиснути із себе усмішку ввічливості. Поруч із чоловіком здавалася нещасною та хворобливою. Новоспечена матір, мов квочка, стояла над подвійним автокріслом із немовлятами, боячись

до нього зазирнути. Мабуть, дітей підвезли нещодавно, тож вона ще не знала, як із ними поводитися.

Соня виглядала королевою в порівнянні з нею. Проте саме ця непримітна багата жінка тепер була власницею дітей, яких народила вона, Соня. Чому така несправедливість? Серце її стиснулося від образи на себе і цілий світ...

Оголосили про початок реєстрації на рейс. Альберт вручив Соні паспорт та квиток і попередив, щоб вона поводитись відповідно, не проявляючи попереднього знайомства з ними, а в літаку стане зрозуміліше, як чинити далі. Потім коротко проінструктував, що, згідно з американськими законами, в їхній країні сурогатне материнство є поза правовим полем, тож якщо хтось довідається, то дітей можуть відібрати, а їх, як учасників злочину, посадити за ґрати. У цю мить Соні захотілося, щоб цю пару з дітьми не випустили з України. Бо тут мала б надію ще колись зустрітися з ними, а на чужині сліди загубляться — й з кінцями.

У черзі на реєстрацію подружжя стояло попереду й без проблем пройшло пункт пропуску. Коли ж до стійки підійшла Соня, реєстратор узяв її паспорт і раптом запитав:

— Чому таке коротке відрядження?

Від несподіванки вона аж застигла на місці.

— Бо... відрядження, — промимрила Соня. Якби не його підказка, то не здогадалася б, що відповісти.

Службовець, побачивши замішання на обличчі жінки, одразу повернув паспорт.

Альберт пас її очима й не випускав з виду. В комфортабельному лайнері Соня летіла вперше, тому боязко ступала за пасажирами, щоб не загубитися. Місце виявилося біля ілюмінатора — мабуть, навмисне туди її посадили, щоб не намагалася з кимось заговорити. Поруч сиділа «Квочка», тримаючи на колінах крісло з дітьми. Дивно, що від них не чути жодного поруху. Соня підняла накидку й

прошипіла:

— Вони ж подушаться!

Побачивши перелякані очі дружини, Альберт опустил наполовину дашок. Соня побачила два майже однакові личка. Вони були схожі з синовим, яке вона добре пам'ятає. «Діти всі подібні одне на одного», — заспокоювала перша думка, а інша, прискіплива, не погоджувалася з нею й підкинула свою гіпотезу: «А якщо тобі підселили тільки чоловічий ембріон, а яйцеклітину використали твою?» Від цієї думки Соню кинуло в жар. Вона підозріло глипала то на Альберта, то на «Квочку», і це насторожило їх. Подружжя почало тихо про щось сперечатися між собою, але вона не могла зрозуміти суті розмови. Вкотре картала себе за байдужість до науки. Як би сьогодні згодилися хоч посередні знання англійської мови!

Поки малеча мирно спала, Соня із цікавістю дивилася в ілюмінатор. Здавалося, що лайнер завис над химерним сплетінням білих хмар, даючи пасажирам можливість насолодитися чудовим витвором природи. Проте монотонність звуку та краєвиду швидко набридли, і вона знову повернула голову до кріселка з дітьми. Минуло вже більше трьох годин і треба було їх годувати.

— Чому вони так довго сплять? — звела погляд на Альберта, але той лише знизав плечима. — Ви дозволили їх приспати?

Подружжя між собою пошваротіло, й Альберт попросив Соню не зчиняти рейваху. Лікарі знали, що робили, адже їм не вперше відправляти новонароджених дітей за кордон. Лише завдяки українським «гуманним» законам в американців проживає вже понад тридцять п'ять тисяч наших дітей.

Минуло ще кілька годин — і малеча почала ворухитися. Серце Соні затріпотіло від радості, що зараз вона прикладатиме по черзі їх до грудей. Пов'язка вже давно стала мокрою, а груди розпирало надміром молока. Не питаючи дозволу, вихопила перший згортки і

поклала собі на коліна. «Квочка» із заздрістю поглядала, як Соня розстебнула кофтину, першою цівкою молока промила сосок і приклала хлопчика. Він спочатку мляво ротиком шукав соску, до якої його привчали, а потім, відчувши рідне, взявся смоктати. Кілька хвилин жінка відчувала тимчасове блаженство, а згодом, опам'ятавшись, запитала:

— Як назвали моїх дітей?

— Міс, діти наші, а не ваші. Не дратуйте нас! — мовив Альберт, та, побачивши винувату усмішку на її обличчі, зм'як і сказав: — Хлопчик — Андре, а дівчинку назвали вашим ім'ям — Софі. Ваш учинок зробив нас щасливими, і ми вважаємо, що донька виросте гідною вашого імені. Не розчаруйте нас. Я розумію, що вам нелегко, але ризик і біль мають свою ціну.

Соня дивилася на Альберта й заздрила «Квочці». «Чому мені Бог не послав такого чоловіка? Чим я перед Ним завинила тоді, коли була чистою, мов джерельна вода, вірила в добрі помисли рідних людей? — думки, мов баскі коні, перестрибували одна перед одною, пропонуючи різні ідеї. — Напроситися нянькою до дітей, а там всяке може трапитися...» Ця несподівана думка виникла ще вчора, коли Соня збирала речі, й вже домінувала над іншими.

Дівчинка з розплющеними очима шукала ротиком сосок і вхопила його відразу. Через тьмяне світло в салоні не можна було розпізнати кольору її очей, але низький лоб з довгим темним волоссям навів спогад про свою дитячу світлину. «Вона моя! Господи, за що ж Ти мене караєш так жорстоко? Не я співатиму колискову для маленької Софі, не мене вона називатиме мамою. Як боляче!» — звинувачувала себе подумки, і сльози градом котилися по щоці.

«Квочка» відчувала, яка боротьба триває в душі їхньої благодійниці. Розуміла, що не з розкоші чи цікавості та пішла на такий вчинок. Лише тепер відчула свою провину, коли її лікарі

переконували не ризикувати, залучивши матір дітей для перельоту. Не можна наперед вгадати, що в голові у породіллі й чи не зчинить вона скандалу. Тепер неабияк злякалася, щоб поведінка Соні не привернула увагу поліцейських, бо тоді омріяне щастя випурхне з рук.

Іноземці не боячись використовують жадібність українських чиновників та продажність деяких жінок, тому в Україні процвітає бізнес із прихованої торгівлі людьми. Хоч документи і були завірені різними печатками, та довіри до них не було. Дружина своїми побоюваннями поділилася з чоловіком, і вони почали обмірковувати, як позбутися очевидної загрози.

• • •

Далі — у повній книжці «Колискова для Софійки».

nashaknyga.com.ua